

gitaar om je kind kwijt te raken in zo'n omgeving, doordat het ver-

dereerd.

Als spelende kinderen geven ze

om 14.00 en 16.15 uur. *Reuzen* is nog te zien wo t/m za, 21.30 uur.

Indrukwekkende vluchtverhalen

Er liggen altijd wel ergens onbedoeld rode draden tussen voorstellingen. Neem het thema vluchten, of op z'n minst ontworteling.

ERIC NEDERKOORN

Op het strand van Oosterend houdt de wereld op. In de verte zien we een kooiconstructie met een hoog hek, wat dichterbij nog eentje, en tenslotte nog zoiets op een meter of twintig. Tussen dat laatste hek en het publiek ligt een grens vol percussie-instrumenten. Aan de zijkant, in een grenswachterhok, zit Sytze Pruiksma. Hij speelt een telkens herhalend, indrukwekkend staccato-thema. Hij hoeft zijn hok niet uit, zolang een wanhopig ogende

vluchteling (Gerindo Kartadinata) maar lang genoeg wordt opgehouden door die hekken.

De vluchteling klimt echter behendig over die barricades. Pruiksma begint aan zijn dreigende compositie op de percussiebatterij. Het zijn schitterende klanken die over het strand klinken. Als de vluchteling die grens miraculeus weet te passeren en voor het publiek staat, is dat als een volk dat apathisch zijn lot heeft afgewacht. Een indrukwekkend, woordeloos verhaal.

Bij Theater Rast maakten Eran-Ben Michaël, een joodse Nederlander, en de Syrische Nederlander George Tobal vorig jaar *George & Eran lossen de wereldvrede op*. Twee vrienden, met een haaks op elkaar staande afkomst. Sterk, ontroerend. Dit jaar gaat *De vlucht van een*

granaatappel nog wat verder, met vlucht- en ontwortelingsverhalen van hen twee en die van hun regisseur, de Koerd Celil Toksöz en de nog jonge Nederlandse Imke Smit, die de gevolgen van de scheiding van haar ouders aanhaalt.

Een voorstelling vol vragen: over de mate van lijden, over waarom George niks vraagt aan zijn vader, die geleden moet hebben, en waarom vertelt Celil niets aan zijn zoon over zijn eigen lijden, de martelingen. Het is een uitgebalanceerde, mooi geënceneerde productie, vaak zeer humoristisch, maar toch ook weer hartverscheurend, zeker als de regisseur een Koerdisch lied aanheft. Na afloop kun je even geen woord uitbrengen. IJzersterk, ook dankzij de gitaar en prachtige stem van Imke Smit.